Augustinus, Aurelius: Opuscula.

Straßburg, 1489 Seite 90a

Utiq; bone dñe peccaui: erraui. verũtñ te nõ negaui nõ detestor bonitatẽ tuam. Ideo fac mecũ ſm misericordiã tuã qui es benedict⁹ in secula seculoꝝ Amen.

¶ Explicit de ꝯtritõne cordis Diui augustini episcopi libell⁹.

¶ Tractat⁹ Diui aurelij Augustini de ꝯtemptu mũdi ad clericos.

AUdite fratres charissimi salutiferã patris nr̃i doctrinã. q̃ nõ terrenã: ſʒ eternã ꝯcupiscitis hereditatẽ: q̃ nõ vultis sortẽ accipe i terra morientiũ. ſʒ cũ psalmista decantare. Portio mea in terra viuentiũ: q̃ egiptũ reliq̃stis: ⁊ ad ꝓmissionis terrã festinatis. Audite itaq; habẽtes aures audiẽdi piũ patrẽ ad hereditatẽ celoꝝ nos vocantẽ ⁊ dicẽtẽ. Uenite filij audite me timorẽ dñi docebo vos. Quis est hõ q̃ vult vitã? Quis es q̃ ad vitã vis ingredi: serua mãdata dei: Quoꝝ mandatoꝝ alia sũt specialia: alia ꝟo cõmunia. Specialia sũt ꝓprie canonicoꝝ siue clericoꝝ ⁊ monachoꝝ: cõmunia aũt oĩm catholicoꝝ. Specialia igiť sũt hec. Si vis ꝑfectus esse: vade ⁊ vende oĩa q̃ habes ⁊ da pauꝑib⁹: ⁊ seq̃re me. Et iteꝝ. Omis q̃ reliq̃rit domũ aut agrũ: aut patrẽ aut matrẽ aut fratres aut sorores aut filios: aut agros ꝓpter me: centuplũ accipiet: ⁊ vitam eternã possidebit. Et ad discipulos Uos q̃ secuti estis me: in regeneratione cũ sederit fili⁹ hoĩs i sede maiestatis sue: sedebitis ⁊ vos suꝑ sedes duodecim iudicantes duodecim trib⁹ isrl'. Hec itaq; fratres q̃to singularia tãto p̃cipua: q̃to acriora tãto deo gratiora. Dicit iteꝝ saluator noster inter cetera. Qui nõ renunciauerit oĩb⁹ q̃ possidet: non p̃t meus esse discipul⁹. Qui dixit oĩb⁹: nihil ꝓpriuʒ a suis discipul' possideri voluit. Qui q̃cq̃ possidet i terra: remot⁹ est a christi disciplina. Qui aũt ñ est discipul⁹ christi: q̃uo p̃sumit sibi ligãdi atq; soluendi p̃tãtem? Intẽdite frẽs ꝟba euãgelij dicẽtis. Intrauit iesus ianuis clausis ad discipulos ⁊ insufflãs dixit eis Accipite spũm sãctũ q̃ꝝ remiserit; p̃cta remittunť eis: ⁊ quoꝝ retinuerit; retẽta sunt. Nunq̃d illi habebant ꝓpriũ: q̃b⁹ mgr̃ idixerat. Nihil tuleritis i via? De q̃b⁹ lucas euãgelista refert. Erãt eis oĩa cõia. Uidete q̃d petr⁹ dixerit ad iesũ. Ecce nos reliq̃mus oĩa: ⁊ secuti sum⁹ te. Qui oĩa reliq̃rant: nihil sibi penit⁹ retinuerãt. Uñ g̃ sibi arrogãt ligãdi atq; soluẽdi p̃tãteʒ: q̃ in terra p̃sumũt possidere facultatẽ? Q̃uo nõ erubescũt dicere: dñs ꝑs hereditat; mee? Ubi est illud ap̃licum. Que ꝯuẽtio christi ad belial? Qui terrenas possessiones relinq̃re nolũt: cur p̃cta ꝑpl'i comedũt? Si decimas cũ filijs leui accipiũt. q̃uo inť ceteras trib⁹ ꝑtẽ accipiẽt? Si noĩs sui ethymologiã attẽdũt: cur clerici a sorte dicti sũt: nisi q̃r dñs eoꝝ sors vl' hereditas sit Cur saltẽ clericat⁹ sui signa: q̃b⁹ a laicis discernunť: nõ ꝑpendũt? Nõ eñi sine causa capita eoꝝ raduntť et tondenť: ſʒ ꝑspicacissima ⁊ euidẽtissima rõne. Nã his signis secernunť a laicoꝝ ꝯuersatõe. Q̃d vt mult; deo ꝓpiciãte ꝓficiat: admonitioni vtilissime duxim⁹ iserere. Dicimus m'toꝝ patꝝ autoritate cerebꝝ esse sedẽ sapiẽtie: christũ vero paulo attestãte dei virtutẽ ⁊ sapiẽtiã esse. Cũ itaq; cerebrũ sit i capite: sapiẽtia ꝟo iuxta patꝝ autoritatẽ i cerebro habeat sedẽ: ⁊ sic ꝑ sapiẽtiã sibi ifusã cũcta mẽbra regant a capite: q̃d ꝑ cerebꝝ ẽ: q̃d est sedes sapiẽtie: sic iter nos ⁊ verã sapiẽtiã: q̃ vt dixim⁹ christus est: q̃ etiã iuxta ap'lm caput nr̃m est. dicit eñi caput m'lier; est vir: caput ꝟo viri ẽ christ⁹: christi aũt caput ẽ de⁹: vt ostẽdam⁹ nullũ obstaculũ iteresse: i ea ꝑte pilos capit; incidim⁹: in q̃ nouã sapiẽtiã. i. christũ iesse cog̃scim⁹. ꝑ h̃ signãtes malã terrenaꝝ reꝝ solicitudinẽ nr̃e mentis: ad deũ ꝯtẽplandũ ipedire. ¶ Scim⁹ eñi q̃ q̃s q̃ q̃to mag; terrenis occupatõib⁹ implicať: tãto mag; a sui ꝯditoris visione ipediť. Uñ ap̃ls. Nemo militãs deo implicat se negocijs secularib⁹. Itẽ. Qui sine vxore est cogitat q̃ dei sũt. Hinc moyses ait. Leuite radãt pilos carnis sue Leuita

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK HEIDELBERG
© Universitätsbibliothek Heidelberg
https://digi.ub.uni-heidelberg.de/diglit/ia01218000/0193
gefördert durch Baden-Württemberg